

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 282/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ORAGRO spol. s r. o., Oravské Veselé 374, zastúpenej advokátom JUDr. Pavlom Gombíkom, Kukučínova 1, Martin, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 8 Cb 6/2012 zo 16. apríla 2014, uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8 Cob 309/2014 z 20. decembra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 40/2017 z 25. augusta 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ORAGRO spol. s r. o. **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. januára 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ORAGRO spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 Cb 6/2012 zo 16. apríla 2014, uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Cob 309/2014 z 20. decembra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 40/2017 z 25. augusta 2017. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 22. januára 2018.

2.1 Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že na základe návrhu sťažovateľky ako oprávnenej sa na okresnom súde viedlo exekučné konanie pod sp. zn. Ex 934/11. V rámci predmetnej exekúcie bol do majetku povinného — spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „povinný“), zahrnutý aj poľnohospodársky kolesový traktor [REDAKOVANÉ] (ďalej len „traktor“). Následne podala spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovateľ“), návrh na vylúčenie traktora z exekúcie, a to z dôvodu, že je vlastníkom tohto traktora, pretože tým, že povinný nezaplatil kúpnu cenu, neprešlo na povinného vlastnícke právo.

Vo veci návrhu na vylúčenie traktora z exekúcie rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 8 Cb 6/2012 zo 16. apríla 2014 tak, že traktor vylúčil z exekúcie. Ďalším výrokom rozhodol, že navrhovateľovi sa náhrada trov nepriznáva.

V zákonnej lehote napadla sťažovateľka rozsudok okresného súdu v časti výroku o náhrade trov konania odvolaním a žiadala, aby krajský súd v napadnutej časti výroku

zmenil rozsudok okresného súdu tak, že jej prizná náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia v sume 4 028,18 €.

2.2. Krajský súd uznesením sp. zn. 8 Cob 309/2014 z 20. decembra 2016 potvrdil rozsudok okresného súdu v napadnutej časti výroku o náhrade trov konania a ďalším výrokom rozhodol o nepriznaní náhrady trov odvolacieho konania navrhovateľovi. Uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 6. februára 2017.

Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka v zákonnej lehote dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Obdo 40/2017 z 25. augusta 2017 tak, že dovolanie ako procesne neprípustné odmietol.

3. Sťažovateľka v sťažnosti medzi inými uviedla, že o náhrade trov konania ako strany žalovanej v konaní o návrhu na vylúčenie traktora z exekúcie, ktoré si riadne uplatnila, doteraz súdy nerozhodli, resp. nerozhodovanie ani neodôvodnili, a výrok o trovách konania žalovanej strany nie je obsiahnutý v rozsudku okresného súdu. To bolo dôvodom, ktorý viedol sťažovateľku ako žalovanú stranu k podaniu odvolania a následne aj k podaniu dovolania.

Podľa sťažovateľky je zrejmé, že spor vyvolal navrhovateľ, a to svojím správaním, keď umožnil, aby ako vlastník traktora bol do úradnej evidencie Dopravného inšpektorátu Policajného zboru Slovenskej republiky zapísaný povinný a tento stav trval viac ako päť rokov.

Sťažovateľka zastáva názor, že v jej právnej veci mali okresný súd a krajský súd primárne aplikovať § 143 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“) a na tomto právnom základe zaviazať navrhovateľa na náhradu trov konania v jej prospech, keďže sťažovateľka svojím správaním nedala príčinu na podanie žaloby.

4. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej v bode 1 označených práv postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu a ktorým zruší napadnuté

rozhodnutia a vráti vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho sa domáha aj náhrady trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

8. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania musí sťažovateľ pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

9. Ako to z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa ústavy a listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru postupom a rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu aj najvyššieho súdu tým, že napadnuté rozhodnutia neobsahujú žiaden výrok o nároku sťažovateľky na náhradu trov konania, hoci si ho uplatnila.

10. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka k svojej sťažnosti nepriložila splnomocnenie na jej zastupovanie pred ústavným súdom advokátom (požiadavka plynúca z § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde) aj napriek tomu, že v úvode sťažnosti uviedla, že je právne zastúpená s odkazom na prílohu č. 1 sťažnosti, ktorá však nebola ústavnému súdu do dňa predbežného prerokovania doručená.

11. Absencia splnomocnenia znamená, že sťažovateľkina sťažnosť nespĺňa ustanovené náležitosti, čo zakladá dôvod jej odmietnutia podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Ústavný súd pritom v prerokúvanej veci upustil od výzvy na odstránenie uvedených nedostatkov, a to preto, že by to v prerokúvanej veci vo výsledku nemalo žiaden význam, pretože sťažnosť by aj tak bolo potrebné považovať za celkom zjavne neopodstatnenú v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, resp. v časti proti napádanému rozsudku okresného súdu by ju ústavný súd musel odmietnuť pre nedostatok právomocí.

13. V nadväznosti na už uvedené ústavný súd považuje za žiaduce poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú

atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania, a ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania a k zrušeniu rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania (napr. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

Ústavný súd už napríklad v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 420/2017 z 29. júna 2017 v obdobnom prípade konštatoval, že právna úprava náhrady trov konania obsiahnutá v § 143 OSP, sa v Civilnom sporovom poriadku, ktorý je účinný od 1. júla 2016, už nenachádza a vzhľadom na to, že Civilný sporový poriadok nepozná možnosť priznania náhrady trov konania neúspešnému žalovanému, ak svojím správaním nedal príčinu na podanie žaloby, aj táto zmena právnej úpravy by vylúčila možnosť aplikácie § 143 OSP krajským súdom v odvolacom konaní (v prípade zmeňujúceho výroku) a okresným súdom (v prípade zrušujúceho výroku a vrátenia veci okresnému súdu).

14. Na základe prezentovaných záverov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti na neverejnom zasadnutí senátu rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2018